

הערל פרק שמיני יבמות

פג.

עין משפט
נר מצוה

קלה א מ"י פ"ג מהל'
 אישות הלכה כד
 ופ"ג מהלכות נזירות הלכה
 י:

קלו ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות שמיטה
יוזל הלכה יא סמג לאוין
רסז:

קלז ה מיי פ"ז מהל'
איסורי ביאה הלכה
א סמג לאוין קיא:

תוספות ישנים

[illegible]

בריה בפני עצמה בו'. אר"י דהאי בריה לא הוי פירושו כגון ברית
שצמקומות אחרים שאינו ספק אלא ברית דקאמר הכא
היינו שהוא ספק דקאמר ולא הכריעו בו כו' וכן משמע בהפלת
(מדה דף כה). דאמר רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לזון או אודם
אין שורפין עליו את התרומה ראו לזון
ואודם כאחת שורפין עליו את התרומה
אלמא בדהיא מושי ליה רב ספיקא
והיינו ע"כ כר' יוסי דבריייתא דלר' יוסי
דמתני' זכר הוא וקשה בדמוספתא
דבכורים (פ"ג) מסכים בהך בריייתא
דשמעתין אבל טומטום אינו כן אלא
או ספק איש או ספק אשה מכלל
דאנדרוגינוס לא הוי ספק אלא אינו לא
איש ולא אשה ועוד מדלת"ק דר' יוסי
דמוספתא דבכורים הוי אנדרוגינוס
ספק ומטמא באודם כנשים ובלזון
כאנשים מכלל דלר' יוסי לא הוי ספק
ואר"י דהסם ה"פ אבל טומטום אינו
כן כמו אנדרוגינוס שהוא ספק
מחמת שהוא ברית משונה משום שיש
לו זכרות ונקבות והוא ספק לעולם
אבל טומטום אינו כן אלא שפסול שהוא
איש ודאי או אשה ודאית אלא שהוא
מכוסה ואין ניכר ואם קדש ונקרע
ונמלא זכר אגלגלי מילתא דמתחלה
היה זכר ודאי וכן אם נתקדשה
ונמלאת נקבה ור' יוסי לא פליג אמנא
קמא אלא לפרושי טעמא דתנא קמא
קאיא אע"פ דקטני ר' יוסי אומר לא
נמי כולה ר' יוסי היא ותני שרבי יוסי
אומר ועיי' דפליג אמאי דקאמר תנא
קמא (סג) הריני מיר שזה איש ואשה
פירוש שניהם צין איש צין אשה הרי
זה מיר ועלה פליג ר' יוסי שאין חשוב
איש ואשה אלא או זה או זה ות"ק סבר
שחשוב שניהם במקטת כאיש ובמקטת
הוא כלאש וקאמר נמי ת"ק הריני מיר
שאין לו לא איש ולא אשה הרי זה מיר
לפי שאין זה לא איש גמור ולא אשה

וגמורה: **רבי יוסי** אבר זוגיה ב'. תימה דלמא הדר ציה מבדייתא לגבי ר' שמעון דמתניתין: **בי** מתעקרא מתני' לא חייש. ואע"ג דבדמה משניות סבורות לדנורוניות ספק צפ' אס לא הביא (שם דף קלד:) ובדמפלת (נהד דף כח. ושם) ובפרק על אלו מומין (בטרות דף מה. ושם) מ"מ לר' יוסי אדנורוניות הוא וזכר שהמשה הוא עיקר דמן (בבבא דמ"מ ד"ק שפיר לקמן לדנורוניות לשמאל וזכר הוא לאע"ג דבמה משניות סברי דספיקא הוי דאס איתא דסבר כהנהו משניות לא היה אומר ליתא לבדייתא דכיון שתופס אותה סברא שעיקר היה לו מומר דבדייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי: פסד דבכל הני מילי דחשיב הכא אדנורוניות הרבכה וקושי וקידוש וגיגות דמתני' קאי א' ועוד דלמרי בי דר היינו בר הוגא ושמע' ליה מקומות ב' ופליגי דלדלמן לעיל אליבא דרב ליתא למתני' מדקאמר 'דמתני' מדקאמר ליתא לבדייתא והיא דהמפלת סבר דנ גמי כר' אמוראי מינה ואליבא דרב: **לרבי** האומר שלשים צריך ל'

לֵוִיָּהּ (מִתְנִי): דַּקְתִּי לֵר' יוֹסֵי אֶזְדְּרוּגִינּוּס מֵאֵכִיל אֶת אֲשֶׁתוֹ בְּחִרּוּמָה: **מִתְנִי:** דַּקְתִּי לֵר' יוֹסֵי סָפִיקָא הוּא: **מִדְּעֻבְיָהּ רַבִּי יוֹסֵי לֵר' שְׁמַעוֹן בֶּן זֻוְיָהּ:** דִּלְיִירִי בְּהִדְיָה בְּמִתְנִי וְאִירִי בְּצִרְיִיתָא לְחֻדְיָה שְׁמִי דֶּרֶד בִּיה וְלֹא תִנְאִי הִיא דְּתִינְאָא סְמִי תִנְאָא דְּצִרְיִיתָא מִקְמִי תִנְאָא

דמנתי' דאי תנאי היא תרווייהו הוה
תני להו נמי צברייתא ומפין לדרבי
שמעון כדאפכה לדרבי יוסי: דהייש
ליחידא. דלמר שמואל צהולן
(גמל קמ. ד. מ.) הלכה כרבי יצחק
בשומרת ים שקדש אחיו את אחותה
ומהכא אמרינן לה צמס' מגילה כפ'
הקורא (דף יח. א:) הלכה כרבי יוסי.
דמנתי' ואמרי כי רב היינו רב הונא
כדלקמן' ופליגי אדאמין לעיל אליבא
דרב לימא למתניתין וזהרבה לקמן
ומפרש לה וכן קושי וקידוש וצטולה
בי רב שמעון צהדיה הלכך
מסתברא דלדר' יוסי דמנתי' קאי
דלחרי' רבי שמעון צהדיה: יעקור.

דחתנ⁽⁷⁾ אין גומעין וא
ערב שביעית פחות ב
השנה ואם נטע והכר
יהודה אומר כל ה
בשלושה ימים שוב אין
שמעון אומרים ישתי
רבה בר אבוא לדברי
שלישים ושלישים לדבר
שלושה ושלישים לדבר
יצריך שתי שבתות
בקושי וקידוש קושי ד
ר"מ אומר או ארבעי
יהודה אומר ד"יה חד
אומרים אין קישוי יות
דתנן "המסכך גפנו
חברו הרי זה קדש ו
רבי מאיר רבי יוסי

כגון שילדה צב' בחדש אין הולד מטעה אלל דמיס שראתה מר"ח
וואילן שאין צאה על ידו לזיבה אם לא ראתה ג' ימים רצופים קודם ר"ח
דקסער ר' יהודה שיפורה גרים ט' (שופר שבית דין תוקעים לקידוש א)
וגרס הקשו' ופעמים שהוא מטעה את כל החדש כגון אם ילדה בסופו
ואין הטערה אלל מזיבה אבל ממדה אינו מטערה בימי נדה ואם שפתה
מן האער סמוך ללידה יום אחד אף מזיבה לא טערה והרי היא יולדת
בזוב ואריכה ו' נקיים דאגלאי מלתא דזער קמא לאו מחמת ודל הוה:
קידוש. לשון פן תקדש (דברים כג). אשר תבואת חצרו וחיזי ששם:
אמר

ה'לכָה בר' יוסי באנדרוגנינום. פירש צקונטרס דכרבי יוסי דמנצי
 כולם משניות הם ואיירי ר' שמעון צהדי רבי יוסי ש"מ דלארל
 לרב הונא דאמר לקמן משמיה דרב אנדרוגניוס חייבין עליו סקילה מש
 דלינא משמע דסבר דבריינא דרמדקרק לקמן אדשמואל דסבר כר' י
 ויוסי דבריינא גבי טומטוס ואנדרוגניוס שראו לזון או אורס והשת
 ושה'ש'ם. פ"ר' לאלו אסביעית קאי דלענין נגיעה ליכא תוספת צביי
 וה"ק לדברי האומר שלשים לקליטה צריך לגבי ערלה שלשים ולפשי
 הנוטע ואחד המצריך ואחד המרכיב צריך צביעית שלשים יום לשלש
 מיתוקמא דכרי אליעזר דאמר שלשים יום צבנה חשובים שנה משום
 צבנה חשוב שנה דיום שלשים עולה לכאן ולכאן ואם אינא דרב נמי
 הנוטע כר' אליעזר ולא הזכיר התנא אלא שלשים שנחשבים שנה וא
 הזכיר ל' של קליטה ושייר שלשים של התוספת הנחשבים שנה: **קרי**
 מאיר דלדון דגמי דגמי מ"מ אפשר דלכנה כר' יוסי צהא דקאמר ר
 והתם לא מייית אלא דמהכא שמעינן דלדון דגמי ובענין דינא ד
המסכך. הלא הדין הווער כהוא עובדא דמייית רבי יוסי דגמי
רבי יוסי אומר בו'. כנסאפ מיייתי רבי יוסי מעשה

דהוי כלאים לאורייתא המיר אס כן הא לאמר בהקומץ וזוטא (מ) המים את הרעים והמירו הפנים ומשמע (נ) דבשאר זרעים דהוי דהוי אופרים אס הגפנים שאינן של זרע אס כן לא אחיא ההא דמנ לאמר רז אמר נמי בשמור דלין הלכס כרבי יוסי אס דלא מוקי ה משום דקסבר דלרבי יוסי אפילו זרעים מותרים בדיון דאן המורה א

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא דברסירי] [עליל ס:]
(ב) [ומגלה יח:] [ע] שציעות
פ"ב מ"ו ר"ה
(ג) [פסחים נה:] (ו) נדה
(ז) [ז] [ק] [ק] [ק] [ק] [ק]
(ח, ט) [תנשנה דלגלש]
וכן מירושלמי לתא דברי
ר"ק וכן מובא מתוס' ד"ק
ר"ה מחלית וכו' ודקסס
משנה וכו' וכו' וכו'
בהלל' [לחל] (ט) [עליל]
פ"א (י) [ע] [ע] [ע] [ע]
לד' (י) [ע] [ע] [ע] [ע] [ע]
[ע] [ע]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ד"ה חדשה
כו' שב"ד תוקעין לקידוש
החדש: (ב) תד"ה ר"י
כו' והמירו הגפנים ומשמע
התם וכו': (ג) בא"ד אין
אדם אוקר דבר שאינו שלו
כ"ל ומביא בכלאים נמחק:

מוסף רש"י

[illegible]